Báthori Csaba

Nevünk vesztése

Néha olyan hosszú az életünk,
hogy elveszítjük örökölt nevünket
akár a hatalmas folyamok, letűnt
csillagok vagy szívből kihullt szerelmek.

Ormányunk csak tapogatja a kérget
az időn, de lépteink sehová se
lépnek, ingó testünkön el se férnek
gyöngyök, gyötrelmek. Nincs ki ránk segítse

csalás, csalódás tépte zubbonyunkat.
Hosszú életünk meghozza a csendet
s bár elődeinknek, utódainknak

gyökereit érjük összes kezünkkel –
vakon átszűrődünk a névtelennek
füstjein, s akiben alig hittünk, megismer.

Hold és nap fénye nélkül

Visszhangtalan, úgy vesztegelsz az estben,
mint egy síkos, repedt templomi padban,
de lásd, magadban mégsem vagy esetlen,
csak merülsz, mint ha zárt krátertavakban

csillagok és hold és nap fénye nélkül
végleg visszavonná arcát az ember
s megszabadulna az emberiségtől.
Boldogság vagy már, és örökre sebhely.

Nincs szenvedélyem, hogy messzire vinném
odakint. De belül? Ott is csak önkény
volnék? Mintha folyton messze utaznék,

pedig csak itt tudnék megtelepedni,
ahol rajongást színlelnek a fecskék
s csak a bolyongók tudnak megmaradni.